

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. (spravodajca) a členov senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s., so sídlom Tomášikova 28B, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35914921, právne zastúpeného advokátskym spoločenstvom Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47232471, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, so sídlom Plátennícka 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2019/DOZ/POK/R/34 zo dňa 14. novembra 2019, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/12/2020-834 zo dňa 29. septembra 2021, takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky **mení** rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/12/2020-834 zo dňa 29. septembra 2021 tak, že rozhodnutie Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2019/DOZ/POK/R/34 zo dňa 14. novembra 2019 **zrušuje** a vec žalovanému **vracia** na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi sa **priznáva** voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania pred kasačným súdom a pred správnym súdom.

Odôvodnenie

I. Priebeh administratívneho konania

1. Predmetom prieskumu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky je rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „správny súd“ alebo „krajský súd“) č. k. 2S/12/2020-834 zo dňa 29.09.2021, ktorým správny súd zamietol správnu žalobu žalobcu o preskúmanie

zákonosti napadnutého rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „Rada žalovaného“) žalovaného Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaný“) č. 2019/DOZ/POK/R/34 zo dňa 14.11.2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný zmenil prvostupňové rozhodnutie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, odboru zneužívania dominantného postavenia a vertikálnych dohôd, č. 2019/DOZ/POK/2/21 zo dňa 19.07.2019 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“).

2. Listom č. 1370/PMÚ SR/2012 zo dňa 13.04.2012 žalovaný oznámil žalobcovi začatie správneho konania z vlastného podnetu, a to na základe podozrenia z porušenia zákazu zneužívania dominantného postavenia žalobcom podľa § 8 ods. 2 písm. b/ a ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 136/2001 Z. z.“) a čl. 102 písm. b/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Konanie sa týkalo možného obmedzenia prenájmu elektrických rušňov žalobcu ostatným železničným nákladným dopravcom pôsobiacim na území Slovenskej republiky v období od 01.01.2005 do 31.12.2010 a možného obmedzenia poskytovania služby tankovania pohonných hmôt do motorových rušňov ostatných železničných nákladných dopravcov pôsobiacich na území Slovenskej republiky v rovnakom období.

3. Dňa 22.08.2013 vydal žalovaný pôvodné prvostupňové rozhodnutie č. 2013/DZ/2/1/021, ktorým žalobcovi uložil pokutu vo výške 10253662,- eur za zneužitie dominantného postavenia. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodla Rada žalovaného pôvodným rozhodnutím č. 2014/DZ/R/2/035 zo dňa 05.11.2014 tak, že pôvodné prvostupňové rozhodnutie potvrdila.

4. Žalobca podal proti pôvodnému rozhodnutiu Rady žalovaného č. 2014/DZ/R/2/035 zo dňa 05.11.2014 na krajský súd žalobu. Krajský súd rozsudkom č. k. 5S/30/2015-306 zo dňa 13.10.2015 pôvodné rozhodnutia žalovaného v oboch stupňoch zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Proti rozsudku krajského súdu č. k. 5S/30/2015-306 zo dňa 13.10.2015 podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8Sžh/3/2016 zo dňa 31.05.2018 tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 5S/30/2015-306 zo dňa 13.10.2015 potvrdil. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžh/3/2016 zo dňa 31.05.2018 nadobudol právoplatnosť 21.08.2018. Žalovanému boli spisy vedené v správnom konaní, ktoré boli pripojené do súdneho konania sp. zn. 5S/30/2015, vrátené 14.09.2018.

5. Po vrátení veci žalovaný vydal prvostupňové rozhodnutie, v ktorom skonštatoval, že žalobca v období od 27.06.2005 do 31.12.2010 na území Slovenskej republiky konal spôsobom obmedzujúcim predaj a prenájom elektrických rušňov súkromným železničným nákladným dopravcom pôsobiacim v Slovenskej republike, a to na relevantnom trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v Slovenskej republike, a konal spôsobom obmedzujúcim dopĺňovanie paliva do motorových rušňov súkromných železničných nákladných dopravcov pôsobiacich v Slovenskej republike, a to na relevantnom trhu poskytovania služieb dopĺňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniciach pre rušne. Uvedené žalovaný považoval za zneužitie dominantného postavenia podľa čl. 102 písm. b/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie a podľa § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. a podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. uložil žalobcovi pokutu vo výške 2990651,- eur.

6. Proti prvostupňovému podal žalobca rozhodnutiu rozklad, o ktorom rozhodla Rada žalovaného napadnutým rozhodnutím tak, že prvostupňové rozhodnutie žalovaného zmenila vo výroku 1 tak, že v tomto výroku špecifikované konanie žalovaného je jedným trvajúcim

deliktom a je zneužitím dominantného postavenia podľa čl. 102 písm. b/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie a podľa § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2011, ktoré je podľa čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a podľa § 8 ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2011 zakázané.

II. Konanie pred správnym súdom

7. Proti napadnutému rozhodnutiu Rady žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia, ich zrušenia, vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a priznania práva na náhradu trov konania.

8. Žalobca v správnej žalobe namietal uplynutie subjektívnej lehoty na uloženie sankcie. Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané dňa 14.11.2019 a právoplatnosť nadobudlo dňa 15.11.2019. Žalobca tvrdil, že v jeho prípade došlo k uplynutiu štvorročnej subjektívnej lehoty na uloženie sankcie v zmysle § 38 ods. 8 zákona č. 136/2001 Z. z. (v znení do 30.06.2014) a jeho zodpovednosť za spáchanie deliktu zanikla jej uplynutím dňa 04.11.2019, teda podľa žalobcu skôr, ako bolo napadnuté rozhodnutie právoplatné. Žalobca svoju argumentáciu opieral o spočívanie lehoty v zmysle § 246d zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) počas súdneho konania o prvej žalobe žalobcu proti rozhodnutiu Rady žalovaného č. 2014/DZ/R/2/035 zo dňa 05.11.2014.

9. Ďalšie žalobné body žalobcu sa týkali

a. žalobcom tvrdeného nezohľadnenia zmeny sledovaného obdobia, kde Rada žalovaného mala založiť svoje závery o protisúťažných praktikách žalobcu na dôkazoch, ktoré sa sledovaného obdobia vôbec netýkali,

b. nesprávneho určenia relevantného trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v Slovenskej republike z vecného (tovarového) ako aj priestorového hľadiska, kde žalobca tvrdil, že žalovaný nevymedzil správne relevantný trh,

c. nesprávneho určenia relevantného trhu poskytovania služieb doplňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniciach pre rušne, pričom žalobca namietal, že nesprávne vymedzenie trhu poskytovania služieb doplňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniciach pre rušne malo vplyv na správnosť záveru o dominantnom postavení žalobcu na tomto trhu, ako aj na správnosť záveru o zneužití jeho dominantného postavenia,

d. nesprávneho určenia relevantného trhu železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov, kde žalobca argumentoval, že trh železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou priamych ucelených vlakov je iba časťou oveľa väčšieho trhu železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov, ktorý zahŕňa aj iné druhy železničnej nákladnej dopravy,

e. žalobca nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného o jeho dominantnom postavení na predmetnom relevantnom trhu a mal za to, že je založený na nedostatočnom zistení skutkového stavu a nesprávnych skutkových zisteniach. Pokiaľ ide o tovarové hľadisko, žalovaný nemal tento relevantný trh vymedziť ako trh predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v Slovenskej republike, ale ako trh prístupu k elektrickým rušňom schopným prevádzky v Slovenskej republike. Pokiaľ ide o priestorové hľadisko, žalovaný nemal relevantný trh vymedziť len územím Slovenskej republiky, ale vzhľadom na vykonané dokazovanie minimálne aj územím Českej republiky. Obdobne žalobca namietal i voči záveru žalovaného o zneužití dominantného postavenia žalobcom na trhu doplňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích zariadeniach pre rušne.

10. Správny súd napadnutým rozsudkom č. k. 2S/12/2020-834 zo dňa 29.09.2021 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“). Zároveň rozhodol, že náhradu trov konania účastníkom konania nepriznáva.

11. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa správny súd primárne venoval prvému žalobnému bodu žalobcu, a to namietanému uplynutiu subjektívnej lehoty na uloženie sankcie. Poukázal na to, že je nevyhnutné vychádzať z výkladu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich proces konania pred súdom v čase rozhodnom pre posúdenie veci. Správny súd v zhode s účastníkmi konania potvrdil, že v posudzovanom prípade v čase od 02.02.2015 lehota na uloženie sankcie podľa zákona č. 136/2001 Z. z. neplynula. Za spornú otázku správny súd považoval posúdenie pokračovania plynutia tejto lehoty po ukončení súdneho konania. Žalobca bol presvedčený, že lehota na uloženie sankcie prestala spočívať v deň nasledujúcom po dni, kedy rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžh/3/2016 zo dňa 31.05.2018 nadobudol právoplatnosť, teda dňa 21.08.2018, a koniec lehoty na uloženie pokuty pripadol na deň 04.11.2019. Naopak, podľa žalovaného lehota na uloženie pokuty začala plynúť až v deň, kedy boli súdom správneho orgánu doručené spisy vedené v správnom konaní, ktoré boli pripojené do súdneho konania o pôvodnej žalobe žalobcu v konaní sp. zn. 5S/30/2015, ktorým bol deň 14.09.2018 (v odôvodnení napadnutého rozsudku bolo mylne uvedené 14.09.2019, pozn. kasačného súdu), teda koniec lehoty na uloženie sankcie pripadol až na deň 25.11.2019.

12. Podľa správneho súdu § 246d Občianskeho súdneho poriadku začatie plynutia lehoty na nové rozhodnutie po zrušení rozhodnutia správneho orgánu *expresis verbis* neupravuje, iba konštatuje neplynutie lehoty určenej osobitnými právnymi predpismi upravujúcimi problematiku administratívneho trestania. Naproti tomu tretia veta § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku sa osobitne venuje práve otázke pokračovania plynutia lehoty po zrušení rozhodnutia správneho orgánu.

13. Správny súd mal za to, že dikcia tretej vety § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku je jednoznačná. Podľa správneho súdu za situácie, že správny súd rozhodne o zrušení rozhodnutia správneho orgánu, lehota na rozhodnutie v ďalšom konaní začne plynúť po doručení administratívneho spisu správneho orgánu. Podľa správneho súdu momentom podania správnej žaloby až do právoplatného skončenia súdneho konania osobitnými zákonmi určené lehoty neplynú, a teda správneho orgánu nemôže márne exspirovať lehota určená na konanie a rozhodnutie vo veci. Správny orgán je povinný na výzvu predložiť súdu svoje spisy, ktoré si súd ponechá až do právoplatného skončenia veci, čo však nemožno spojiť s úvahou, že dňom právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej sa administratívne spisy automaticky dostávajú do dispozičnej moci správneho orgánu. Podľa správneho súdu za prípustné možno považovať len konštatovanie, že tretia veta § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku dopĺňa § 246d Občianskeho súdneho poriadku. V prípade zrušenia rozhodnutia správneho orgánu tak podľa správneho súdu lehota na rozhodnutie o správnom delikte pokračuje až v momente, kedy žalovaný správny orgán disponuje všetkými svojimi administratívnymi spismi.

14. Správny súd taktiež argumentoval, že pokiaľ je správny orgán striktne viazaný podkladmi pre rozhodnutie, jeho rozhodovanie je závislé na prítomnosti administratívneho spisu. I z uvedeného dôvodu sa správny súd nestotožnil s výkladom prezentovaným žalobcom v správnej žalobe. Správny súd záverom k tejto veci odmietol mechanickú či formalistickú aplikáciu zákona a zvolil výklad v duchu zákona.

15. Okrem logického výkladu správny súd argumentoval i historickými súvislosťami

predmetnej právnej úpravy. Poukázal na to, že do 31.12.2012 Občiansky súdny poriadok neobsahoval ustanovenie, ktoré by dávalo priamu odpoveď na pokračovanie lehoty, ktorú má správny orgán na konanie a rozhodnutie, pokiaľ rozsudkom súd jeho žalobou napadnuté rozhodnutie zruší a vec mu vráti na ďalšie rozhodnutie. S účinnosťou od 01.01.2012 bola prijatá novela Občianskeho súdneho poriadku a bola tak podľa správneho súdu vyriešená dilema týkajúca sa počítania lehôt.

16. Po zhrnutí lehôt týkajúcich sa predmetného konania správny súd uzavrel, že žalovanému do rozhodnutia vo veci subjektívna lehota podľa zákona č. 136/2001 Z. z. neuplynula, keďže žalovaný o pokute rozhodol do štyroch rokov od začatia konania. Obdobný záver ustálil i vo vzťahu k osemročnej objektívnej lehote.

17. Následne správny súd v napadnutom rozsudku skonštatoval i nedôvodnosť zvyšných žalobných bodov žalobcu, stotožniac sa s argumentáciou žalovaného v napadnutom rozhodnutí. Správny súd súhlasil so žalovaným, podľa ktorého za priestorový relevantný trh je potrebné považovať len Slovenskú republiku. Správny súd bol toho názoru, že v prípade predaja alebo prenájmu elektrických rušňov neobstál argument žalobcu o jeho zameniteľnosti so službou rušňového hospodárstva ako širšej služby. Mal za to, že žalobca bol dominantom s najväčším vozovým parkom nezávislým od ostatných účastníkov hospodárskej súťaže. Zhrnul, že žalovaný sa dostatočne zaoberal všetkými faktormi rozhodujúcimi pre preukázanie dominancie žalobcu na zadanom relevantnom trhu.

18. Pokiaľ ide o problematiku tovarového trhu predaja alebo prenájmu elektrických rušňov, podľa správneho súdu sa definícia relevantného trhu nemôže obmedzovať výhodnosťou poskytovanej služby, ako to požadoval žalobca. Podľa správneho súdu sám žalobca potvrdil, že služba rušňového hospodárstva je širšou službou ako predaj a prenájom elektrických rušňov, pričom tiež potvrdil, že tieto dve služby nie sú zameniteľné. K posudzovanej praktike došlo v segmente predaja alebo prenájmu elektrických rušňov a nie pri službe rušňového hospodárstva. Pokiaľ ide o priestorový relevantný trh, správny súd skonštatoval, že žalobcove argumenty o možnom rozšírení relevantného trhu aj o územie Českej republiky neboli potvrdené. Za logický považoval záver, že pokiaľ iné subjekty vlastniace elektrické rušne schopné prevádzky v Slovenskej republike oproti žalobcovi disponovali zanedbateľným počtom rušňov, alebo sa ich činnosť nezameriavala na predaj a prenájom, a rušne používali predovšetkým alebo výhradne na vlastnú potrebu, potom tieto subjekty nemohli pokryť dopyt súkromných dopravcov v Slovenskej republike počas sledovaného obdobia. Správny súd mal za to, že žalobca nevyvrátil ustálenie relevantného trhu na územie Slovenskej republiky.

19. K žalobnej námietke nevykonania dokazovanie znaleckými posudkami podľa pokynu uvedeného v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/30/2015-306 zo dňa 13.10.2015 správny súd skonštatoval, že požiadavka na vykonanie znaleckých posudkov nebola vyjadrená kategoricky ale podmienene a žalovaný bol primárne viazaný vykonať šetrenie a zistiť stav a možnosti predaja alebo prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v Slovenskej republike, čo žalovaný i realizoval.

20. K problematike tovarového trhu poskytovania služieb tankovania na čerpacích staniciach správny súd uviedol, že čerpacie stanice žalobcu sú rozmiestnené rovnomerne po celej Slovenskej republike a poukázal na rozdielny spôsob ich využívania pri žalobcovi a pri ostatných subjektoch, pri ktorých zabezpečenie tohto procesu posúdil ako náročné z administratívneho, organizačného, finančného a aj časového hľadiska. Správny súd mal za preukázané, že žalobca súkromným dopravcom dopĺňanie nafty do motorových rušňov na svojich čerpacích staniciach neumožnil a následkom takéhoto postupu žalobcu bolo pre

súkromných dopravcov zvýšenie ich nákladov a zníženie flexibility. Podľa správneho súdu z dokazovania vyplynulo, že na trhu v Slovenskej republike neexistoval dostatok zastupiteľných zariadení na čerpanie nafty pre motorové rušne a nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že súkromní dopravcovia neboli odkázaní na jeho čerpacie stanice. Pokiaľ ide o priestorový relevantný trh poskytovania služieb tankovania na čerpacích staniciach, žalovaný ho podľa správneho súdu správne zadefinoval na území Slovenskej republiky. Podľa správneho súdu doplňovanie paliva do rušňov sa týkalo výlučne územia Slovenskej republiky, keďže dotknutí dopravcovia nemali povolenie na príslušnú činnosť v iných krajinách a v zahraničí zväčša nepôsobili. Preto doplňovanie paliva v zahraničí podľa správneho súdu nemožno považovať za zameniteľné s doplňovaním paliva v Slovenskej republike. Za správny považoval záver žalovaného, že žalobca bol dominantom na relevantnom trhu.

21. K spochybneniu záverov žalovaného o dĺžke trvania protisúťažného konania správny súd poukázal na relevantné časti odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžh/3/2016 zo dňa 31.05.2018, z ktorého vyplýva, že záver žalovaného o dĺžke trvania protisúťažného konania bol preukázaný skutkovými zisteniami a bol po vecnej stránke správny. Súvisiace argumenty žalobcu správny súd považoval za účelové a zavádzajúce.

22. Záverom správny súd posúdil, že žalobca ako podnikateľ s dominantným postavením na relevantnom trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov pôsobiaci na celom území Slovenskej republiky svojim počínaním vylučoval konkurenciu, čím zakázaným spôsobom deformoval predmetný trh a ovplyvnil jeho štruktúru. Obdobne mal za to, že žalobca ako podnikateľ s dominantným postavením na relevantnom trhu poskytovania služieb doplňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniciach pre rušne odmietol poskytovať pre podnikateľskú činnosť jeho konkurentov nevyhnutné služby, čím obmedzoval svoju konkurenciu. Takýmto správaním žalobcu podľa správneho súdu došlo k zneužitiu dominantného postavenia žalobcu.

23. Pokiaľ ide o výšku sankcie, túto správny súd vzhľadom na absenciu príslušného žalobného bodu podrobil základnému testu legality. Mal za to, že spôsob posúdenia a odôvodnenia výšky pokuty žalovaným bol v súlade s metodickým pokynom o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž.

III. Argumentácia účastníkov konania v kasačnom konaní

24. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť z dôvodu, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Za nesprávne právne posúdenie považoval žalobca posúdenie otázky, kedy prestala spočívať lehota na uloženie pokuty podľa § 38 ods. 8 zákona č. 136/2001 Z. z. (v znení do 30.06.2014), ktorá spočívala počas súdneho konania o prvej žalobe žalobcu proti rozhodnutiu Rady žalovaného rozhodnutím č. 2014/DZ/R/2/035 zo dňa 05.11.2014. Sťažnostným návrhom sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňové rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne sa domáhal i náhrady trov konania.

25. Doplnením kasačnej sťažnosti zo dňa 27.01.2022 sťažovateľ doplnil i ďalšie dôvody kasačnej sťažnosti keď namietal, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP a namietal, že správny súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h/

SSP.

26. Sťažovateľ nesprávne právne posúdenie podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP vymedzil vo vzťahu k právnomu názoru správneho súdu, že na plynutie lehoty na uloženie pokuty podľa § 38 ods. 8 zákona č. 136/2001 Z. z. (v znení do 30.06.2014) a konkrétne na posúdenie otázky, kedy táto lehota pokračuje v plynutí po tom, ako z dôvodu začatia správneho súdneho konania spočívala, správny súd aplikoval tretiu vetu § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku. Lehota na uloženie pokuty podľa § 38 ods. 8 zákona č. 136/2001 Z. z. (v znení do 30.06.2014) však podľa sťažovateľa nie je lehotou na vydanie rozhodnutia v zmysle tretej vety § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ poukázal na to, že lehota na vydanie rozhodnutia je upravená v § 30 zákona č. 136/2001 Z. z. a podľa sťažovateľa tretia veta § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku sa týka tejto lehoty na vydanie rozhodnutia, na ktorej dodržanie postačuje iba to, ak je rozhodnutie v lehote vydané. Ak správny súd rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie, správnomu orgánu začne v ďalšom konaní plynúť nová lehota na rozhodnutie.

27. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti prezentoval názor, že z prvej vety § 246d Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, kedy lehota na uloženie sankcie začne spočívať a aj kedy prestane spočívať (pokračuje v plynutí). Tým je presne stanovené obdobie, od kedy do kedy táto lehota neplynie. Konkrétne podľa sťažovateľa táto lehota neplynie od začatia súdneho konania do jeho skončenia s tým, že súdne konanie sa začína doručením správnej žaloby súdu a končí nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci. Sťažovateľ konkrétne dôvodil, že lehota na uloženie sankcie prestala spočívať nasledujúci deň po právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžh/3/2016 zo dňa 31.05.2018 (t.j. 21.08.2018) a nie až nasledujúci deň po doručení administratívneho spisu súdom žalovanému. Následne, ak lehota na uloženie pokuty prestala spočívať dňa 21.08.2018, tak definitívne uplynula dňa 04.11.2019. Rada žalovaného však napadnuté rozhodnutie vydala až dňa 14.11.2019 a právoplatnosť nadobudlo dňa 15.11.2019. Napadnuté rozhodnutie bolo preto podľa sťažovateľa vydané po uplynutí lehoty na uloženie sankcie.

28. V doplnení kasačnej sťažnosti zo dňa 27.01.2022 sťažovateľ zhrnul a doplnil svoju argumentáciu a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Asan/20/2018 zo dňa 02.07.2020, ktoré podľa sťažovateľa rieši spornú otázku plynutia a spočívania lehoty na uloženie sankcie. Sťažovateľ k tejto otázke poukázal i na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a správnych súdov, ktoré považoval za ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu.

29. Sťažovateľ v rámci porušenia práva na spravodlivý proces namietal, že správny súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal so sťažovateľom uvádzanými rozhodnutiami súdov a nevysvetlil, prečo sa od nich odchýlil. Za nepreskúmateľný sťažovateľ považoval napadnutý rozsudok i z dôvodu, že podľa jeho názoru sa správny súd nedostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými a právne významnými skutočnosťami, a námietkami sťažovateľa. Poukázal pritom na nevysporiadanie sa so žalobnou námietkou nezohľadnenia zmeny sledovaného obdobia, s námietkou nedostatočne zisteného skutkového stavu pokiaľ ide o dostupnosť elektrických rušňov vyrábaných do 03.03.2009 a elektrických rušňov vyrábaných do 27.06.2005, s námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu vo vzťahu k záveru žalovaného o nepoužiteľnosti nových elektrických rušňov v Slovenskej republike a s námietkou zameniteľnosti čerpacích zariadení žalobcu, a čerpacích zariadení iných subjektov. Za nedostatočné považoval odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k nesprávnemu vymedzeniu tovarového relevantného trhu železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou

ucelených vlakov. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa sťažovateľa nejasné a nepresvedčivé.

30. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 14.02.2022 považoval napadnutý rozsudok za zákonný a preskúmateľný. Kasačnú sťažnosť sťažovateľa považoval za nedôvodnú a navrhol preto jej zamietnutie podľa § 461 SSP.

31. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu § 246d a tretej vety § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku žalovaný závery a argumenty sťažovateľa považoval za nesprávne. Mal za to, že z celkového kontextu týchto ustanovení, ich historického vývoja ako aj dôvodovej správy je zjavné, že úmyslom zákonodarcu bolo účinné zabezpečenie toho, aby počas trvania súdneho prieskumu neplynuli ako lehoty pre vyhovenie zodpovednosti, tak aj iné lehoty stanovené inými predpismi. Žalovaný považuje za nesprávne použitie doslovného jazykového výkladu týchto ustanovení a takýto je podľa žalovaného v rozpore s celkovým zmyslom právnej normy. Podľa žalovaného zámerom zákonodarcu bolo zreteľne určiť, že lehota začne plynúť až momentom doručenia všetkých spisov správnomu orgánu. Podľa žalovaného výrok o porušení zákona a pokuta za porušenie zákona sú súčasťou jedného rozhodnutia. Za nelogický považuje výklad sťažovateľa, že tretia veta § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku by mala zabezpečiť iba neplynutie lehoty podľa § 30 zákona č. 136/2001 Z. z. a nevzťahovala by sa aj na plynutie lehoty pre zánik zodpovednosti.

32. K rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Asan/20/2018 z 02.07.2020, poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Asan/1/2016 z 24.10.2016 a sp. zn. 10Sžk/9/2016 z 31.05.2017, v ktorých boli podľa žalovaného vyslovené názory, že lehota opätovne začne plynúť až po doručení všetkých spisov správnomu orgánu pripojených k prejednávanej veci.

33. Žalovaný nesúhlasil ani so sťažnostnými námietkami vo vzťahu k nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku a poukázal pritom na odseky 223 až 291 napadnutého rozsudku. Žalovaný doplnil, že súd nemá povinnosť vyjadriť sa ku všetkým argumentom a tvrdeniam, ktoré predložili účastníci konania, ale iba k tým, ktoré sám považuje za nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie vo veci.

34. Sťažovateľ a žalovaný na seba následne reagovali vo svojich vzájomných vyjadreniach, v ktorých rozvádzali nimi tvrdenú argumentáciu najmä k sťažnostnému bodu týkajúcemu sa nesprávneho právneho posúdenia § 246d a tretej vety § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.

35. Sťažovateľ vo vyjadrení zo dňa 14.07.2022 nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že rozhodovacia prax kasačného súdu v posudzovaní otázky pokračovania plynutia spočívajúcej lehoty na uloženie pokuty nie je ustálená. Zotrval na svojich tvrdeniach, že lehoty pre zánik zodpovednosti za správny delikt spočívajú počas súdneho konania o správnej žalobe, pričom po právoplatnom skončení veci na súde tieto lehoty plynú ďalej. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že lehoty na uloženie pokuty pokračujú v plynutí až od vrátenia administratívnych spisov. K poukazu na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uviedol, že pri rozhodnutí sp. zn. 2Asan/1/2016 z 24.10.2016 síce krajský súd predmetnú otázku posúdil totožne so žalovaným, avšak kasačný súd viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti svoj prieskum zameral iba na posúdenie otázky začiatku plynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie. K rozhodnutiu sp. zn. 10Sžk/9/2016 z 31.05.2017 uviedol, že kasačný súd sa zaoberal začiatkom plynutia procesnej lehoty na rozhodnutie a nie lehotou na uloženie pokuty.

36. Žalovaný vo vyjadrení z 02.05.2024 trval na tom, že výklad pokračovania plynutia

spočívajúcej lehoty na uloženie pokuty predložený sťažovateľom nemá zákonnú oporu v Občianskom súdnom poriadku a ani v obdobnej úprave SSP, na ktorej prijatie poukázal. Zdôraznil, že začiatok plynutia lehôt upravuje § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku a viaže ho na odovzdanie spisov. Uviedol, že nie je možné udeliť pokutu bez rozhodnutia a každému uloženiu pokuty tak musí predchádzať rozhodnutie vydané v správnom konaní. Má za to, že pokiaľ by aj žalovaný konal o uložení pokuty bez toho, že by mal k dispozícii administratívny spis, konal by nezákonne. K rozhodovacej praxi kasačného súdu uviedol, že sťažovateľovi na podporu jeho tvrdení ostalo iba rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Asan/20/2018 z 02.07.2020 a žalovaný označil dve protichodné rozhodnutia sp. zn. 2Asan/1/2016 z 24.10.2016 a sp. zn. 10Sžk/9/2016 z 31.05.2017.

37. Sťažovateľ vo vyjadrení z 20.06.2024 zopakoval, že prvá veta § 246d Občianskeho súdneho poriadku stanovuje interval (jeho začiatok aj koniec), počas ktorého lehota na uloženie sankcie neplynie (spočíva) a preto i komplexne upravuje začiatok aj koniec spočívania lehoty na uloženie sankcie. Mal za to, že ak by teda platil výklad prezentovaný žalovaným, tak by bol koniec spočívania tejto lehoty upravený na dvoch rôznych miestach Občianskeho súdneho poriadku a to značne odlišným spôsobom, čo by zakladalo vnútornú rozpornosť právnej normy. Poukázal na to, že lehota na uloženie pokuty a lehota na rozhodnutie majú iný charakter, účel a právnu povahu.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

38. Prejednávaná vec bola 11.04.2022 predložená Najvyššiemu správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“), bola náhodným výberom technickými a programovými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pridelená na rozhodnutie senátu 5S najvyššieho správneho súdu a bola jej pridelená spisová značka 5Shk/1/2022.

39. Senát najvyššieho správneho súdu ako súdu kasačného preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 SSP v rozhodujúcom znení) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je dôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záveru, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

40. Predtým než kasačný súd pristúpil ku sťažnostným námietkam týkajúcim sa merita veci, považoval za potrebné v prvom rade posúdiť námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia jeho procesných práv nesprávnym procesným postupom správneho súdu, ktoré malo vyústiť v porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ SSP. Porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré sťažovateľ namietal, malo spočívať v nedostatočnom vysporiadaní sa so všetkými podstatnými a právne významnými skutočnosťami a námietkami sťažovateľa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a teda v nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku správneho súdu.

41. Kasačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že nie každý nesprávny postup správneho súdu musí nevyhnutne znamenať aj zásah do práva na spravodlivý proces. Pre vyvodenie

záveru, či je dôvodné uplatnenie sťažnostného bodu v zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ SSP, kasačný súd pristúpil k vyhodnoteniu, či sťažovateľom tvrdený nesprávny postup správneho súdu bol prítomný a či bol tak intenzívnym zásahom do práv sťažovateľa, že je ho možné vyhodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci, do ktorého okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Nie je nevyhnutné, aby sa správny súd vysporiadal s každým jedným argumentom účastníkov konania, avšak z vlastného odôvodnenia rozsudku správneho súdu musí byť zrejmé, ktoré skutočnosti súd považoval za podstatné a akým spôsobom ich právne posúdil.

42. Po preskúmaní napadnutého rozsudku kasačný súd konštatuje, že správny súd v napadnutom rozsudku vyššie uvedené predpoklady naplnil, v dôsledku čoho súvisiacu sťažnostnú námietku sťažovateľa považuje za nedôvodnú. Správny súd v napadnutom rozsudku vymedzil pre svoje rozhodnutie podstatný žalobný bod spočívajúci v právnom posúdení uplynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie v nadväznosti na posúdenie pokračovania plynutia subjektívnej lehoty po ukončení súdneho konania (body 196 - 221 napadnutého rozsudku). Následne sa správny súd venoval i tým argumentom sťažovateľa, ktoré vzhľadom na rozsah žaloby sťažovateľa považoval za podstatné. Správny súd sa najmä venoval otázke priestorovo ako i tovarovo relevantného trhu ako pri posudzovaní prenájmu elektrických rušňov žalobcu ostatným železničným nákladným dopravcom pôsobiacim na území Slovenskej republiky (body 236 - 249 napadnutého rozsudku) tak i pri poskytovaní služby tankovania pohonných hmôt do motorových rušňov ostatných železničných nákladných dopravcov pôsobiacich na území Slovenskej republiky (body 257 - 268 napadnutého rozsudku). Venoval sa i otázke dĺžky trvania protisúťažných praktík sťažovateľa (bod 270 napadnutého rozsudku) a nad rámec žalobných bodov podrobil testu legality sťažovateľovi uloženú sankciu (body 281 - 289 napadnutého rozsudku). I keď je možné súhlasiť so sťažovateľom, že správny súd sa pri posudzovaní viacerých otázok najmä stotožnil so zisteniami a posúdením žalovaného a svoje závery sám už detailnejšie neodôvodnil, podľa kasačného súdu v kontexte prejednávanej veci nedošlo zo strany správneho súdu pri odôvodnení napadnutého rozsudku k takému zásahu do sťažovateľovho práva na spravodlivý súdny proces, ktoré by odôvodňovalo zrušenie napadnutého rozsudku z tohto dôvodu.

43. Pokiaľ ide o sťažnostnú námietku nesprávneho právneho posúdenia podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, sťažovateľ ju vymedzil vo vzťahu k právnomu názoru správneho súdu, že na plynutie subjektívnej lehoty na uloženie sankcie podľa § 38 ods. 8 zákona č. 136/2001 Z. z. (v znení do 30.06.2014) a konkrétne na posúdenie otázky, kedy táto lehota pokračuje v plynutí po tom, ako z dôvodu začatia správneho súdneho konania spočívala podľa § 246d Občianskeho súdneho poriadku.

44. Podľa § 246d Občianskeho súdneho poriadku ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov.

45. Podľa § 250j ods. 4 tretej vety Občianskeho súdneho poriadku, ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, lehota na rozhodnutie správneho orgánu v ďalšom konaní začne plynúť až

po doručení všetkých spisov správneho orgánu pripojených k prejednávanej veci.

46. Ako už bolo uvedené, podľa sťažovateľa lehota na uloženie sankcie prestala spočívať v deň nasledujúcom po dni, kedy rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžh/3/2016 zo dňa 31.05.2018 nadobudol právoplatnosť, teda 21.08.2018. Podľa žalovaného lehota na uloženie sankcie začala plynúť až v deň, kedy boli súdom správneho orgánu doručené spisy vedené v správnom konaní, ktoré boli pripojené do súdneho konania o pôvodnej žalobe sp. zn. 5S/30/2015, ktorým bol 14.09.2018. Správny súd s poukazom na tretiu vetu § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku uzavrel, že lehota na rozhodnutie v ďalšom konaní začne plynúť po doručení administratívneho spisu správneho orgánu. Práve s týmto právnym posúdením sťažovateľ argumentujúc § 246d Občianskeho súdneho poriadku nesúhlasil.

47. Kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že posúdením tejto otázky sa už zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Asan/20/2018 z 02.07.2020, na ktoré poukazoval i sťažovateľ. Najvyšší súd Slovenskej republiky v bode 34 tohto rozhodnutia uviedol nasledovný právny názor: „Senát kasačného súdu vo vzťahu k ustáleniu okamihu plynutia prekluzívnej lehoty (po zrušení rozhodnutia správnym súdom ako nezákonného) zastáva názor, že ustanovenie § 250j ods. 4 veta posledná O.s.p. a taktiež i aktuálna procesná úprava v zmysle § 191 ods. 4 veta posledná S.s.p., ktoré ustanovenie prevzalo § 250j ods. 4 veta posledná O.s.p. nezakladajú spočívanie prekluzívnej lehoty do vrátenia administratívneho spisu orgánu verejnej správy správnym súdom, keďže tieto sú viazané na lehoty procesnej povahy (na rozdiel od hmotnoprávných prekluzívnych lehôt) pričom stanovujú časový rámec, v rámci ktorého je nutné zrealizovať administratívne konanie, resp. vydať administratívne rozhodnutie. Uvedené je zrejmé jednak zo systematického zaradenia ustanovení § 250j ods. 4 veta posledná O.s.p. a § 246d O.s.p., (ktoré upravuje spočívanie prekluzívnej lehoty počas súdneho preskúmvacieho konania), ale aj ich gramatického výkladu, keď v ust. § 250j ods. 4 veta posledná O.s.p. zákonodarca stanovuje, že ide o „lehotu na rozhodnutie správneho orgánu“. K pokračovaniu plynutia prekluzívnej lehoty tak dochádza po právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia správneho súdu.“

48. Konajúci senát sa s právnym posúdením uvedeným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Asan/20/2018 z 02.07.2020 stotožňuje a nevidí dôvod na odklonenie sa od neho, čoho dôsledkom je dôvodnosť príslušnej sťažnostnej námietky sťažovateľa ako i dôvodnosť sťažovateľovej sťažnostnej námietky vo vzťahu k odklonu správneho súdu od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Asan/20/2018 zo dňa 02.07.2020.

49. Pokiaľ žalovaný uvádzal iné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutiu sp. zn. 5Asan/20/2018 z 02.07.2020 predchádzajúce), konajúci senát je toho názoru, že spornú otázku pokračovania plynutia lehoty na uloženie sankcie výslovne neriešili a preto opačný právny názor žalovaného priamo nepodporujú. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 2Asan/1/2016 z 24.10.2016 v zmysle príslušných sťažnostných námietok posudzoval otázku začiatku plynutia subjektívnej lehoty na uloženie pokuty. Otázku spočívania lehoty Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto rozhodnutí bližšie neriešil a celú svoju argumentáciu smeroval k otázke začiatku plynutia subjektívnej lehoty na uloženie pokuty. V rozhodnutí sp. zn. 10Sžk/9/2016 z 31.05.2017 sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal začiatkom plynutia procesnej lehoty na rozhodnutie (bod 15 a nasl. rozhodnutia) a nie spočívaniu lehoty na uloženie sankcie.

50. Subjektívna štvorročná a objektívna osemročná lehota v zmysle § 38 ods. 8 zákona č. 136/2001 Z. z. (v znení do 30.06.2014) sú hmotnoprávnymi lehotami pre zánik zodpovednosti za

správny delikt. Preto pri posúdení ich spočívania počas súdneho konania je potrebné vychádzať zo systematiky Občianskeho súdneho poriadku a v neposlednom rade i z gramatického výkladu § 246d Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého v tomto ustanovení špecifikované lehoty počas súdneho konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo neplynú. Súdne konanie je pritom v zmysle § 82 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku začaté spravidla dňom, keď súdu došiel návrh na jeho začatie, a trvá až do právoplatného skončenia súdneho konania. Taktiež je potrebné uviesť, že zákon č. 136/2001 Z. z. upravuje i procesnú lehotu na rozhodnutie v § 30. Práve na opätovné začatie plynutia tejto procesnej lehoty na rozhodnutie je podľa kasačného súdu aplikovateľné ustanovenie tretej vety § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.

51. Ako uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6Sžf/51/2010 z 22. júna 2011, „Zmyslom právneho inštitútu lehôt je zníženie neurčitosti pri uplatňovaní práv, resp. právomocí, časového obmedzenia stavu neistoty v právnych vzťahoch, urýchlenie procesu rozhodovania s cieľom reálneho dosiahnutia zamýšľaných cieľov. Lehoty k rozhodnutiu totiž predstavujú v právnom štáte jeden z mechanizmov výrazne obmedzujúcich tendencie k nekontrolovateľnosti správnych orgánov a prietahov v konaní pred nimi. Zákom určená lehota je tiež prostriedkom ochrany účastníka správneho konania proti postupu orgánu verejnej moci. Ide o ustanovenie slúžiace predovšetkým k ochrane záujmov účastníkov, ktorým sa im dáva právna istota ohľadom lehoty, v ktorej musí byť vec vybavená“. Výklad pokračovania plynutia prekluzívnej lehoty prezentovaný žalovaným, ktorý ho viaže na vrátenie administratívneho spisu správnomu orgánu, pričom vrátenie administratívneho spisu správnomu orgánu lehotám nepodlieha, by podľa konajúceho senátu predstavoval práve neželaný stav právnej neistoty.

52. Uvedené názory kasačného súdu podporuje i odborná literatúra. Podľa komentára k § 246d Občianskeho súdneho poriadku ... lehoty sa prerušujú s účinkami, ktoré trvajú počas celého konania, od jeho začatia (§ 82 ods. 1 v spojení s § 246c prvá veta) až do právoplatného skončenia. Po právoplatnom skončení veci tieto lehoty plynú ďalej, ak je to ešte možné, a to so započítaním doby, ktorá uplynula do začatia konania v správnom súdnictve (BARICOVÁ, Jana. § 246d [Prerušenie plynutia lehôt]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana a kol. Občiansky súdny poriadok II. diel. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012, ISBN 978-80-7400-406-3.). Zároveň podľa komentára k § 250j ods. 4 tretej vete Občianskeho súdneho poriadku ustanovenie § 250j ods. 4 tretej vety ... stanovuje jednoznačne určitelný začiatok plynutia lehoty na konanie pre dotknutý správny orgán (BARICOVÁ, Jana. § 250j [Rozhodnutie]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana a kol. Občiansky súdny poriadok II. diel. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012, ISBN 978-80-7400-406-3.). I odborná literatúra tak odlišne posudzuje otázku lehoty pre zánik zodpovednosti za správny delikt v zmysle § 246d Občianskeho súdneho poriadku, ktorá je viazaná na právoplatné skončenie veci, a lehoty podľa tretej vety § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku vzťahujúcej sa na konanie správneho orgánu.

53. Podporne, nadväzujúc na názor žalovaného prezentovaný v jeho vyjadrení z 02.05.2024 vo vzťahu k obdobnej úprave SSP, konajúci senát poukazuje i na právny názor uvedený v uznesení Veľkého senátu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 19SVs/2/2023 z 21.02.2024. Veľký senát najvyššieho správneho súdu v bode 21 tohto rozhodnutia týkajúcom sa § 71 ods. 1 SSP (ktoré je obsahovo obdobné zneniu § 246d Občianskeho súdneho poriadku) uviedol, že "Pri podaní správnej žaloby alebo kasačnej sťažnosti dochádza k spočívaniu (neplynutiu) lehoty pre zánik zodpovednosti za správny delikt a k pokračovaniu plynutia tejto lehoty dôjde až po skončení súdneho konania, či už na prvom stupni alebo v kasačnom konaní". Pre úplnosť

však konajúci senát dopĺňa, že Veľký senát najvyššieho správneho súdu otázku pokračovania plynutia lehoty pre zánik zodpovednosti za správny delikt výslovne neriešil.

V. Záver

54. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov kasačný súd dospel k záveru, že správny súd zamietol správnu žalobu sťažovateľa na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, čo napĺňa uplatnený kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Z rovnakého nesprávneho právneho názoru vychádzalo aj napadnuté rozhodnutie Rady žalovaného, čo odôvodňuje jeho zrušenie podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP. Preto kasačný súd podľa § 462 ods. 2 SSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že zrušil napadnuté rozhodnutie Rady žalovaného a vec žalovanému vrátil na ďalšie konanie.

55. V ďalšom konaní bude žalovaný viazaný právnym názorom vysloveným v tomto rozsudku (§ 469 SSP) a s poukazom na jeho odôvodnenie bude úlohou žalovaného opätovne posúdiť plynutie subjektívnej lehoty na uloženie sankcie sťažovateľovi v kontexte relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona č. 136/2001 Z. z.

56. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd v zmysle § 467 ods. 1 a ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 SSP a vzhľadom na úspech žalobcu v kasačnom konaní mu priznal úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov v tomto konaní ako i v konaní pred správnym súdom. O výške náhrady trov rozhodne osobitným uznesením súdny úradník na správnom súde v zmysle § 175 ods. 2 SSP.

57. Tento rozsudok prijal senát kasačného súdu jednomyselne.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 24. júna 2025